

Historiens största och fräckaste kupp

När ormen bedrog Adam i Edens lustgård så hade han inget fysiskt tillhygge. Inte heller använde han sig av knuffar eller knytnävsslag, han kastade ej heller något vasst föremål. Varför gjorde han inte det? Människan var helt syndfri vid det tillfället. Av den anledningen var det omöjligt för ormen att skada henne fysiskt eller att döda henne. Därför måste en annan metod användas. Ormen var "tvungen" att manövrera ut människan, på hennes hemmaplan.

I det här avsnittet kommer vi att studera hur människans fem yttre sinnen fungerar. Vi kommer att se på hur den onde använde sig av människans sinnen, i sin frestaregärning.

Före satans fall var han den vackraste och skönaste av alla änglar. Han var ljuvlig på alla sätt. När han rörde sig uppstod skön musik. Satan var då mycket vis och fullkomlig i allt det han gjorde. Genom sin övermåttan rika utrustning och begåvning hade han skaffat sig en mycket stor personlig erfarenhet av hur de fem sinnena fungerar. Satan hade haft universums skickligaste pedagog som lärare. Han hade lärt sig vilka "knappar han skulle trycka på" för att få människan på fall, tvärtemot vad hans skapare hade avsett.

Gud har "bara" förmågan att göra allt perfekt

Allt som Gud skapade var gott, underbart och vackert. Sådan är Gud och sådan är hans skaparehjärta. Han kunde inte skapa något halvdant eller något fult. Inget dåligt kom genom hans skaparehand. Gud kunde bara skapa och förmera det som fanns i hans eget hjärta. Där var allting ljuvligt och skönt. Full harmoni rådde. Skaparelustan flödade över stort och fullkomligt. 1 Mos 1:31 ser vi hur Gud resonerade och vad han tyckte efter den sjätte dagens skaparakt; "Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott ..."

I 1 Mos. 2:9 läser vi att Gud lät träden i lustgården var ljuvliga att se på och goda att äta av:

"Och HERREN Gud lät alla slags träd som var ljuvliga att se på och goda att äta av växa upp ur marken. Livets träd liksom trädet med kunskap om gott och ont satte han mitt i lustgården."

I 1 Mos 2:7 står det om hur människan kom till. Gud formade

människan av stoft från jorden och blåste in livsande i hennes näsa;

"Och HERREN Gud formade människan av stoft från jorden* och blåste in livsande i hennes näsa. Så blev människan en levande varelse."

På hebreiska betyder ordet "människa" "Adam" och ordet "jorden" betyder "Adama". Här ser vi att den första människan var av maskulin art och att jorden beskrivs som en feminin företeelse.

I ockulta sammanhang "föds den nya Början" den 21 juni 2012

Det finns en sammanslutning som kallar sig "Moder Jords vänner". Enligt Inkaprofetian så går Moder Jord (Pachamama) just nu igenom en djup övergång till en ny början som kallas Pacha Kutí. Många andra urkulturer, som t.ex. Maya, talar också om 2012 och de stora förändringar som skall ske. På "Moder Jords vänner" hemsida påstås att den 28-30 oktober 2011 så mötte de dörren till den nya tiden. För dem innebar det att de då gick in i tre dagars energimässigt mörker. Den 31 oktober 2011 startade övergången och den kommer att vara i nästan nio månader, till den 21 juni 2012. De lär ut att de nu skall processa allt som kom upp under dessa tre dagar. Sommarsolståndet infaller den 21 juni. På norra halvklotet inträffar då årets längsta dag och kortaste natt. Klockan 04.30 den dagen, när solen går upp, menar de att den nya solen föds, den nya Början.

Den ondes namn beskriver hans förvridna väsen

Guds och människans store fiende är en skapad varelse, som efter sitt fall, bedrar hela världen. I bibeln benämns han med många olika namn;

"den store draken", "den gamle ormen", "djävulen", "satan", "beelsebul", "denna världens furste", "de onda andarnas furste".

Den ondes bedrägeriverksamhet är omfattande ända sedan han kastades ner på jorden, tillsammans med en tredjedel av änglaskaran, som det berättas om i Upp. 12:9;

Det här är en serie som handlar om ...

**"Guds nåd
under historiens gång"**

Del 2

”Och den store draken, den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan, han som bedrar hela världen, kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom.”

I lustgården kom Guds fiende i skepnad av en orm. 2 Kor. 11:14 ger oss värdefull information om satans förmåga att föreställa sig och göra sig lik en ljusets ängel. Om han kan göra sig till en sådan så är det en baggis för honom att också infinna sig i en orms kostym. Det gjorde han när han mötte Eva i lustgården. 1 Mos. 3:1-7 ger oss värdefull information;

”1 Men ormen var listigare än alla markens djur som HERREN Gud hade gjort. Han sade till kvinnan: "Har Gud verkligen sagt: Ni får inte äta av alla* träd i lustgården?" 2 Kvinnan svarade ormen: "Vi får äta av frukten från träden i lustgården, 3 men om frukten på det träd som står mitt i lustgården har Gud sagt: Ät inte av den och

rör inte vid den, ty då kommer ni att dö." 4 Då sade ormen till kvinnan: "Ni skall visst inte dö! 5 Men Gud vet att den dag ni äter av den skall era ögon öppnas, så att ni blir som Gud med kunskap om gott och ont." 6 Och kvinnan såg att trädet var gott att äta av och en fröjd för ögat. Trädet var lockande eftersom man fick förstånd av det, och hon tog av frukten och åt. Hon gav också till sin man som var med henne, och han åt. 7 Då öppnades ögonen på dem båda, och de märkte att de var nakna. Och de fäste ihop fikonlöv och gjorde höftskynken åt sig.”

Hur bar sig satan åt – steg för steg – när han lurade Eva?

Låt oss noga se på texten för att kunna se och förstå hur satan bar sig åt för att fånga Evas intresse. Han använde flera av hennes fem yttre sinnen. Allting började med att ormen sökte upp kvinnan där hon var mitt i lustgården, tillsammans med sin man. Ormen tog initiativet till en liten konversation men inte med mannen. Man kan ju fundera över varför han inte valde att tala direkt med Adam, som också var där. Det var faktiskt Adam och inte Eva som Gud hade förbjudit att äta av frukten på kunskapens träd. För ormen var detta ett känt faktum. Anledningen till sitt handlande var att ormen hade gjort upp en listig plan. Vis som han var så visste han precis vad han skulle göra. Ormen började pratstunden med att fråga: "Har Gud verkligen sagt: Ni får inte äta av alla träd i lustgården?" Det som den onde sa uppfattade Eva med sin **hörsel**. Men en sådan fråga kunde varken besvaras med ett ja eller med ett nej. Den var riktigt klurigt ställd.

Då gjorde Eva det som hon inte borde ha gjort. Hon tänkte sig inte för utan **gick i svaromål**. Det var just här som hon hamnade fel, som på ett gungfly. Hon sa: "Vi får äta av frukten från träden i lustgården, men om frukten på det träd som står mitt i lustgården har Gud sagt: Ät inte av den och rör inte vid den, ty då kommer ni att dö." Eva kände väl till att Gud hade förbjudit Adam att äta av trädets frukt. Hennes inlägg var korrekt när hon sa att de inte fick äta av trädet mitt i lustgården. Däremot hade Gud inget sagt om de fick ta på frukten eller inte. Här hade hon rört ihop det vad gällde **känslen**.

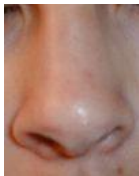
Evas misstag utnyttjade den onde på ett smart sätt. Han var ett riktigt förhandlingsproffs och visste hur saken skulle ledas framåt. Före sitt fall hade han varit en mycket stor och skicklig affärsman. Att resonera och föra frågan i hamn var ormen skicklig i. Därför ljög han henne mitt i ansiktet och sa: "Ni skall visst inte dö! Men Gud vet att den dag ni äter av den skall era ögon öppnas, så att ni blir som Gud med kunskap om gott och ont."

Nu kan man riktigt höra den tystnad som uppstod. Medan kvinnan funderade, var ormen helt tyst och änglarna höll andan. Gud tog också del av allt som hände men grep inte in. Bibelordet förklarar vad som skedde i Evas inre värld. I sinnet började hennes fantasi att röra sig. Hon såg någonting. Eva såg att "trädet var gott att äta av och en fröjd för ögat." Ormen hade lyckats fånga in **synen** hos kvinnan. Han hade lyckats manövrera hennes ögon åt fel håll. Det var lockande för henne eftersom "man fick förstånd av det." Hur kunde hon veta det? Det enda hon visste om trädet var att hon inte fick äta av det.

I själen, i sitt **inre sinne**, kunde Eva tydligt föreställa sig **smaken** på tungan. Ormen använde sig inte bara av hörseln och synen för sin påverkan. Han visste hur hennes själsliv och fantasi fungerade. I Paradiset hade han tidigare, före sitt fall, vandrat omkring full av visdom och fullkomlig i skönhet. Fräck som han var utförde ormen tidernas kupp, just där och just då. Han målade upp en kollosalt vacker bild av trädets frukt för kvinnan. Ormen klargjorde och betonade fruktens stora nytta. Nu glömde Eva bort, för en stund, att hon redan hade tillgång till allt som behövdes, på alla plan, i lustgården.

I texten står det inget om hur nära trädet Eva stod. Men kanske kände hon **lukten** av frukten. Lukten var säkert mycket ljuvlig. Efter det här var det en enkel match för ormen att slutföra förförelseakten. Han hade övertygat Eva tillräckligt mycket om att ”trädet var lockande eftersom man fick förstånd av det”. Därför tog hon av frukten och åt. Historiens första, största och fräckaste kupp var ett faktum. Och genom den kuppen fick mänskligheten respass ut ur Paradiset. Men nu kommer frågan. Gjorde Eva något egentligt fel under samtalet med ormen? Syndade hon?

Sedan står det kort och gott: ”hon tog av frukten och åt.” Av bara farten så gav hon också av den till sin man ”och han åt.” Dessa tre ord beskriver på ett klart sätt hur synden kom in i världen, mitt i det underbara Paradiset.

En bättre Adam lovade Gud att sända – när tiden är inne

Vad hade hänt om Adam också hade hunnit äta av livets träd innan Gud körde ut honom ur Paradiset?

Då hade alla människor, i alla tider, permanentats i andlig död. Om så skett hade Guds frälsningsplan aldrig kunnat sättas in. Hela människosläktet hade då för alltid varit förlorat och skilt från Gud, i evigheternas evigheter. Av just den anledningen beslöt sig därför Gud att skydda Edens lustgård från inkräktare. Han satte dit keruberna för vakthållning. Det flammande svärdets lågor bevakade vägen till livets träd. Ingen fick komma åt dess frukt. Ingen. En dag skulle det bli möjligt för människan att få äta av livets träd, men det skulle komma att dröja mycket länge.

För Herren Gud kom inte Adams fall som någon chock. Nej, Gud var förberedd på ormens tilltag och visste om människans status på karaktärens område. Han var omgående beredd att vända det onda – som nu hänt – i något underbart, ljuvligt och mycket gott. I Guds tanke fanns, redan före skapelsens morgon, en förberedd plan. Om den skriver Paulus i Rom. 5:12-17; ”12 Därför är det så: Genom en enda människa kom synden in i världen och genom synden döden, och så kom döden över alla människor, eftersom alla hade syndat. 13 Synd fanns i världen redan före lagen, men synd tillräknas inte där ingen lag finns. 14 Ändå härskade döden från Adam till Mose också över dem som inte hade syndat genom en överträdelse sådan som Adams, han som är en förebild till den som skulle komma. 15 Dock är det inte med nåden som med syndafallet. Ty om de många* har dött genom en endas fall, så har ännu mycket mer Guds nåd och gåva överflödat till de många genom en enda människas nåd, Jesu Kristi nåd. 16 Inte heller kom gåvan som följd av en endas synd. Domen kom genom en enda och drog med sig fördömelse. Den fria gåvan däremot kom efter mångas överträdelser och ledde till ett frikännande. 17 Ty om en endas fall gjorde att döden fick herravälde genom denne ende, hur mycket mer skall då inte de som mottar den överflödande nåden och rättfärdighetens gåva regera i liv genom denne ende, Jesus Kristus.”

Planen gick ut på att låta en annan Adam komma. Den andre Adam skulle födas en dag och träda fram, när tiden var mogen. Syftet med hans liv var att rädda och upprätta människosläktet, på alla plan.

Tidigare artikel i serien om ”Guds nåd under historiens gång”

Satan hade sitt ursprung vid Guds tron – där fick han lära sig allting, del 1: [här >>](#) 11/1 2012